

Věstník MŽP 02/00

REZORTNÍ PŘEDPISY

[1. Směrnice ministerstva životního prostředí č. 8/1999 o služebních stejnokrojích. Č.j.: M/200 524/99](#)

SDĚLENÍ

[1. Sdělení odboru ochrany vod ministerstva životního prostředí o vydání následující technické normy vodního hospodářství](#)

[2. Sdělení odboru legislativního ministerstva životního prostředí k §54 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve vztahu k exemplářům CITES](#)

[3. Sdělení sekretariátu rozkladové komise o některých správních rozhodnutích ministra životního prostředí](#)

[4. Redakční sdělení o doplnění obecně závazných právních předpisů a resortních předpisů uveřejněných ve Věstníku MŽP č. 1/2000](#)

REZORTNÍ PŘEDPISY

1.

Směrnice ministerstva životního prostředí č. 8/1999 o služebních stejnokrojích

Č.j.: M/200 524/99

Článek 1

ÚVODNÍ USTANOVENÍ

Směrnice o služebních stejnokrojích (dále jen “směrnice”) vychází z ustanovení § 50 odst. 2 a § 51 odst. 2 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně některých zákonů (lesní zákon) (dále jen “zákon č. 289/1995 Sb.”), vyhlášky Ministerstva zemědělství č. 79/1996 Sb., o služebních stejnokrojích zaměstnanců státní správy lesů a o jejich označení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “vyhl.č. 79/1996 Sb.”), § 82 zákona České národní rady č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “zákon ČNR č. 114/1992 Sb.”), § 21 vyhlášky Ministerstva životního prostředí č. 395/1992 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona ČNR č. 114/1992 Sb. (dále jen “vyhl. č. 395/1992 Sb.”) a § 7 zákona České národní rady č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa (dále jen “zákon ČNR č. 282/1991 Sb.”).

Článek 2

SLUŽEBNÍ STEJNOKROJ A JEHO SOUČÁSTI

1. Služební stejnokroj je jednotného střihu, barvy šedozelené v kombinaci s barvou hnědou, knoflíky jsou potaženy hnědou kůží.
2. Služební stejnokroj zaměstnance Ministerstva životního prostředí (dále jen “ministerstvo”), vykonávajícího podle náplně v organizačním řádu ministerstva a své pracovní náplně vrchní dozor v lesním hospodářství a státní správu lesů, je doplněn vázankou v barvě šedozelené. Součástí služebního stejnokroje je velký státní znak , který se nosí na čepici a kovový služební odznak státní správy lesů, který se nosí na levé náprsní kapse služebního stejnokroje. Vzor služebního odznaku je uveden v příloze č. 2 vyhl. č. 79/1996 Sb.
3. Služební stejnokroj inspektora České inspekce životního prostředí, plnicího úkoly České inspekce životního prostředí v oblasti ochrany lesa, je doplněn vázankou v barvě šedozelené a velkým státním znakem , který se nosí na čepici.
4. Služební stejnokroj inspektora České inspekce životního prostředí, plnicího úkoly České inspekce životního prostředí v oblasti ochrany přírody a krajiny, je doplněn vázankou v barvě hnědé. Součástí služebního stejnokroje je velký státní znak , který se nosí na čepici a kovový služební odznak ochrany přírody a krajiny České republiky, který se nosí na levé náprsní kapse služebního stejnokroje. Popis služebního odznaku je uveden v příloze č. 4 vyhl. č. 395/1995 Sb.
5. Služební stejnokroj zaměstnance Správy Krkonošského národního parku, Správy národního parku a chráněné oblasti Šumava, Správy národního parku Podyjí a Správy národního parku České Švýcarsko (dále jen “Správa národního parku”) a Správy chráněných krajinných oblastí České republiky je doplněn vázankou v barvě hnědé. Součástí služebního stejnokroje je kovový služební odznak ochrany přírody a krajiny České republiky (článek 2, odstavec 4), který se nosí na levé náprsní kapse služebního stejnokroje. V horní části levého rukávu služebního stejnokroje je umístěna nášivka s označením příslušné Správy národního parku nebo vnitřní organizační jednotky Správy chráněných krajinných oblastí České republiky. Vzory jednotlivých nášivek s označením jsou uvedeny v příloze č. 3 této směrnice.
6. Služební stejnokroj v konfekčním provedení i vyrobený na zakázku (šitý na míru) tvoří součástí **povinné** (základní vybavení) a součástí **přípustné**. Součástí služebního stejnokroje se člení na skupinu I. a skupinu II. podle vybavení a seznamu funkcí, pro které jsou určeny (viz článek 3, odstavec 1). Členění součástí služebního stejnokroje je uvedeno v příloze č. 1 této směrnice.

Článek 3

NÁROK NA SLUŽEBNÍ STEJNOKROJ

1. Služební stejnokroje se přidělují podle funkčního zařazení a vykonávané činnosti zaměstnance takto:

1.1 Stejnokrojové součásti skupiny I.:

a) ministr a náměstek ministra-ředitel sekce ochrany přírody a krajiny (§ 50 a § 51 zákona č. 289/1995 Sb.);

b) ředitel odboru ochrany lesa ministerstva a jeho zástupce, zaměstnanci odboru ochrany lesa vykonávající vrchní dozor v lesním hospodářství a státní správu lesů v národních parcích (§ 50 a § 51 zákona č. 289/1995 Sb.);

c) přednosta územního odboru, vedoucí oddělení státní správy lesů, ochrany přírody a ochrany zemědělského půdního fondu územního odboru a zaměstnanci územního odboru, v jejichž pracovní náplni je výkon vrchního dozoru v lesním hospodářství a státní správa lesů v národních parcích (§ 50 a § 51 zákona č. 289/1995 Sb.);

d) ředitel Správy národního parku a jeho náměstci, vedoucí a odborní zaměstnanci jednotlivých organizačních útvarů Správy národního parku včetně zaměstnanců vykonávajících státní správu, vedoucí a technicko hospodářští zaměstnanci vnitřních organizačních jednotek Správy národního parku (§ 82 zákona ČNR č. 114/1992 Sb.);

e) inspektoři České inspekce životního prostředí plnící úkoly České inspekce životního prostředí v oblasti ochrany lesa a ochrany přírody a krajiny (§ 7 zákona ČNR č. 282/1991 Sb. a § 82 zákona ČNR č. 114/1992 Sb.);

1.2 Stejnokrojové součásti skupiny II.:

a) vedoucí a odborní zaměstnanci ochrany přírody Správy chráněných krajinných oblastí České republiky a jejich vnitřních organizačních jednotek (§ 82 zákona ČNR č. 114/1992 Sb.);

b) zaměstnanci ochrany přírody Správy národního parku a Správy chráněných krajinných oblastí České republiky vykonávající strážní službu (§ 82 zákona ČNR č. 114/1992 Sb.).

2. Seznam zaměstnanců ministerstva s nárokem na služební stejnokroj schvaluje náměstek ministra-ředitel sekce ochrany přírody a krajiny na návrh ředitele odboru ochrany lesa a přednosta územního odboru ministerstva. Seznam podle skupiny služebního stejnokroje je uložen u útvaru ministerstva, který zajišťuje evidenci nároků a přidělených stejnokrojových součástí podle článku 5, odstavce 1.

3. Seznam zaměstnanců České inspekce životního prostředí, Správ národních parků a Správy chráněných krajinných oblastí České republiky s nárokem na služební stejnokroj schvaluje jejich ředitel. U jednotlivých vnitřních organizačních jednotek Správy chráněných krajinných oblastí České republiky schvaluje tento seznam jejich vedoucí. Seznam podle skupiny služebního stejnokroje je uložen u příslušné resortní organizace ministerstva, která zajišťuje evidenci nároků a přidělených stejnokrojových součástí podle článku 5, odstavce 1.

Článek 4

PŘIDĚLOVÁNÍ A OBMĚNA SOUČÁSTÍ SLUŽEBNÍCH STEJNOKROJŮ

1. Služební stejnokroj se zaměstnanci přiděluje po uplynutí zkušební doby.2)

2. Při prvním přidělení služebního stejnokroje obdrží zaměstnanec všechny povinné součásti služebního stejnokroje příslušné skupiny podle přílohy č. 1 této směrnice (základní sestava), které je zaměstnanec povinen mít po celou dobu svého oprávnění nosit služební stejnokroj.

3. Nárok na obměnu stejnokrojových součástí v rozsahu 50 % hodnoty základní sestavy vzniká v ročních intervalech počítaných vždy od 1. ledna roku následujícího po vzniku nároku na přidělení

stejnokroje. Zaměstnanci s nárokem na stejnokrojové součásti skupiny I. si mohou v rámci obměny odebrat stejnokrojové součásti skupiny II. V rozsahu nároku je možno čerpat i součásti přípustné. Nárok na roční obměnu musí být vyčerpán nejpozději do konce následujícího roku, jinak zaniká. Není přípustné místo stejnokrojových součástí poskytovat peněžité náhrady.

4. Zakázkové provedení služebního stejnokroje může zcela výjimečně (z důvodu nekonfekční postavy) povolit příslušný vedoucí zaměstnanec (ředitel odboru, přednosta územního odboru ministerstva, ředitel resortní organizace a vedoucí vnitřní organizační jednotky Správy chráněných krajinných oblastí České republiky).

5. Ve výjimečných případech, kdy došlo ke zničení nebo poškození služebního stejnokroje nebo jeho součástí v důsledku mimořádných okolností bez zavinění zaměstnance (požár, havárie vozidla apod.), může příslušný vedoucí zaměstnanec (článek 4, odstavec 4) přidělit zaměstnanci nové součásti stejnokroje, které se nezapočítávají do obměny stejnokrojových součástí.

6. Služební stejnokroje zajišťuje a náklady na jejich pořízení hradí ze svého rozpočtu odbor ochrany lesa, územní odbor ministerstva nebo resortní organizace ministerstva, u níž je zaměstnanec v pracovním poměru.

Článek 5

EVIDENCE

1. Za vedení evidence nároků a přidělených stejnokrojových součástí odpovídají následující vedoucí zaměstnanci:

- a) ředitel odboru ochrany lesa ministerstva,
- b) přednosta územního odboru ministerstva,
- c) ředitel Správy chráněných krajinných oblastí České republiky,
- d) vedoucí vnitřních organizačních jednotek Správy chráněných krajinných oblastí České republiky,
- e) ředitel Správy národního parku,
- f) ředitel České inspekce životního prostředí.

2. Evidence o přidělení stejnokrojových součástí se vede na evidenčních listech, v nichž zaměstnanci svým podpisem potvrzují datum vydání, počet a druh převzatých součástí. Vzor evidenčního listu obsahuje příloha č. 2 této směrnice.

Článek 6

UŽÍVÁNÍ A UDRŽOVÁNÍ SLUŽEBNÍCH STEJNOKROJŮ

1. Zaměstnanci při výkonu svých funkcí jsou povinni služební stejnokroj nosit, užívat jej co nejhospodárněji a udržovat jej na svůj náklad v řádném stavu.
2. Upravovat jednotlivé stejnokrojové součásti tak, že bude změněn jejich vnější vzhled, je nepřipustné. Není rovněž dovoleno nosit na služebním stejnokroji jakékoliv jiné označení, ozdoby a doplňky, kromě označení uvedených v článku 2.
3. Služební stejnokroj není dovoleno doplňovat částmi jiného oblečení, ani kombinovat součástmi z jiné skupiny stejnokrojových součástí; kombinovat lze pouze přípustnými součástmi podle přílohy č. 1. Ke služebnímu stejnokroji se nosí hnědé nebo šedé boty, v provozních podmínkách boty terénní, sportovní, gumovky apod. v nevýrazných barvách. Výjimečně, při smutečních obřadech, lze nosit černé boty a černou vázanku.
4. Zaměstnanci, který při výkonu pracovních činností služební stejnokroj pravidelně nenosí, nebo jinak porušuje tuto směrnici, může příslušný vedoucí zaměstnanec (článek 4, odstavec 4) krátkit nárok na obměnu stejnokrojových součástí pro příští kalendářní rok, popřípadě služební stejnokroj odejmout.
5. V případě skončení pracovního poměru, nebo odpadnou-li podmínky pro přidělení služebního stejnokroje, se postupuje podle vyhl. č. 79/1996 Sb. a vyhl. č. 395/1992 Sb.
6. V roce odchodu do důchodu má zaměstnanec nárok na obměnu stejnokrojových součástí bez ohledu na datum skončení pracovního poměru. Tito zaměstnanci mají právo si vydané stejnokrojové součásti ponechat a příslušný vedoucí zaměstnanec (článek 4, odstavec 4) vydá potvrzení o oprávnění nosit stejnokroj při slavnostních příležitostech. Přitom však jsou povinni vrátit služební odznak státní správy lesů nebo služební odznak ochrany přírody a krajiny České republiky.
7. Při úmrtí zaměstnance se od vrácení stejnokrojových součástí, jakož i od jejich úhrady, upouští. Příslušný vedoucí zaměstnanec (článek 4, odstavec 4) zajistí pouze vrácení služebního odznaku státní správy lesů nebo služebního odznaku ochrany přírody a krajiny České republiky.

Článek 7

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

1. Kontrolu dodržování této směrnice vykonává odbor kontroly ministerstva.
2. Tato směrnice nabývá účinnosti dnem podpisu a je závazná pro všechny zaměstnance ministerstva a ředitele resortních organizací ministerstva.
3. Zrušuje se Instrukce ministerstva o poskytování služebních stejnokrojů zaměstnancům v působnosti ministerstva čj. OOLP/1303/96 ze dne 6. 12. 1996 o služebních stejnokrojích zaměstnanců v působnosti ministerstva.

Odborný gestor: odbor ochrany lesa

Zpracovatel: Ing. V. Ryšánek, Mgr. D. Moravcová

Schváleno dne 21. prosince 1999

RNDr. Miloš K u ž v a r t, v.r.
ministr životního prostředí

Přílohy:

1. Součásti služebního stejnokroje Ministerstva životního prostředí a jejich členění
2. Vzor evidenčního listu stejnokrojových součástí

“Příloha č. 3 se z důvodů grafické náročnosti neotiskuje. Byla rozeslána zúčastněným organizacím v roce 1996 jako příloha k původní Instrukci o stejnokrojích čj. OOLP/1303/96 a nemění se”

Příloha č. 1

k č.j.: M/200524/99

Součásti služebního stejnokroje Ministerstva životního prostředí a jejich členění:

Povinné	Přípustné
Skupina I.	
klobouk	vesta
čepice zimní	golfky
sako	košile bílá
kalhoty (zel + hnědé)	zimník s vložkou
(sukně 2x)	bunda Silvajagd letní
košile zelená	bundokošile
vázanka	
hubertus	
bunda Silvajagd zimní	
šála	
Skupina II.	
bunda Silvajagd zimní	golfky
letní	klobouk Stetson
kalhoty zimní	svetr s výztuhou
kalhoty letní	bunda flis
vesta	kalhoty flis
košile zelená	
klobouk látkový	
čepice	
vázanka	
termosouprava Concordia	
kalhoty	
bunda	
Pro obě skupiny	
	svetr tenký
	nohavicové návleky
	pelerína
	boty zimní
	polobotky

	brašna

SDĚLENÍ

1.

SDĚLENÍ odboru ochrany vod ministerstva životního prostředí o vydání následující technické normy vodního hospodářství

**TNV 75 7466 “jakost vod - Stanovení fosforu po rozkladu kyselinou dusičnou a chloristou
(pro stanovení ve znečištěných vodách)”**

Tato norma určuje metodu stanovení celkového fosforu ve vzorcích všech druhů vod. Je vhodná ke stanovení celkového fosforu asi od 0,005 mg P v litru

Ing. Jaroslav Kinkor, v.r.
ředitel odboru ochrany vod

SDĚLENÍ

2.

SDĚLENÍ odboru legislativního ministerstva životního prostředí k § 54 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve vztahu k exemplářům CITES

**Ustanovení § 54 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, se aplikuje též na
exempláře CITES.**

Ustanovení § 54 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, (dále jen “zákon”) se vztahuje na rostliny a živočichy chráněné mezinárodními úmluvami. Je zde odkaz na § 5 odst. 6 zákona, kde se zákon o mezinárodních úmluvách poprvé zmiňuje. V § 5 odst. 6 se upravují otázky dovozu a vývozu druhů chráněných mezinárodními úmluvami, přičemž se z toho pro zvláštní úpravu vyjímají druhy CITES, u nichž se odkazuje na zákon č. 16/1997 Sb., o podmínkách dovozu a vývozu ohrožených druhů volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin a dalších opatřeních k ochraně těchto druhů a o změně a doplnění zákona č. 114/1992 Sb. Oddělení druhů CITES od jiných druhů chráněných mezinárodními úmluvami se však má vztahovat jen na věci dovozu a vývozu, jinak zákon platí podpůrně vedle zákona č. 16/1997 Sb. i pro exempláře CITES.

To dosvědčuje i řada následujících ustanovení:

V § 87 odst. 1 písm. f) ve znění zákona č. 16/1997 Sb. je formulována skutková podstata přestupku tak, že “neprokáže předepsaným způsobem podle § 54 odst. 1 původ zvláště chráněné rostliny nebo živočicha nebo rostliny či živočicha chráněného podle mezinárodních úmluv, popř. zvláštního

právního předpisu” (odkaz na zákon č. 16/1997 Sb.). Zde je tedy jasně uvedeno, že zákon vztahuje § 54 odst. 1 i na exempláře CITES a za neprokázání jejich původu hrozí sankce.

Obdobná úprava je i v § 88 odst. 1 písm. n) zákona

Dále je třeba poukázat na § 89 odst. 1 zákona, podle něhož orgán ochrany přírody může odebrat jedince chráněného mezinárodní úmluvou, jestliže není prokázán jeho původ. Toto ustanovení se nepoužije v případě odebrání exempláře CITES podle zvláštního předpisu (tj. zákon č. 16/1997 Sb.), ale může se použít pro exempláře CITES podpůrně, pokud exemplář CITES se neodebere na základě zvláštního zákona. (To má velký význam u nelegálních vývozů exemplářů, u nichž odebrání podle zákona č. 16/1997 Sb. nelze provést - zákon o ochraně přírody a krajiny je širěji formulován).

Konečně chceme poukázat i na zákon č. 16/1997 Sb. V § 19 odst. 3 a odst. 6 písm. a) jsou odkazy na § 54 zákona v případech, kdy jde o prokázání původu exempláře CITES.

Lze tedy konstatovat, že v obou zákonech je několik ustanovení, z nichž jasně vyplývá, že § 54 o prokazování původu se aplikuje i na exempláře CITES. Vynětí exemplářů CITES v § 6 odst. 6 se vztahuje jen na proceduru dovozu a vývozu.

Mgr. Petr Petržílek, v.r.
ředitel odboru legislativního

SDĚLENÍ

3.

SDĚLENÍ sekretariátu rozkladové komise o některých správních rozhodnutích ministra životního prostředí

č. 1/2000

Účastenství v řízení o uložení pokuty a nápravného opatření

k § 27 a § 47 zákona č. 138/1973 Sb., o vodách (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů

k § 14 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád)

V případě správního řízení o uložení pokuty a nápravného opatření podle vodního zákona se nejedná o opatření, která směřují k ochraně soukromých zájmů dotčených subjektů, nýbrž k

ochraně veřejného zájmu na ochraně podzemních vod. Majitelé sousedních pozemků nejsou účastníky takového správního řízení, protože jejich práva či právem chráněné zájmy nejsou přímo dotčena. Účastníky řízení však budou za podmínek ustanovení § 14 správního řádu ve správních řízeních potřebných k povolení příslušných asanačních.

(Rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 8. 7. 1999, č.j. M/100354/99, SRK/333/P-811/99)

Dne 16.8.1996 vydala Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát v Hradci Králové (dále jen "inspekce") rozhodnutí, kterým na základě závěrů z neohlášené revize čerpací stanice pohonných hmot konané dne 10.5.1996 uložila podniku provozujícímu stanici (dále jen "provozovatel") pokutu v celkové výši 70.000,- Kč za porušení ustanovení § 25 a 26 zákona č.138/1973 Sb., o vodách (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, a za porušení ustanovení § 3, 8 a 12 vyhlášky MLVH ČSR č. 6/1977 Sb., o ochraně jakosti povrchových a podzemních vod. Inspekce dále uložila provozovateli zabezpečit předmětnou čerpací stanici ve Vysokém Mýtě proti únikům ropných látek a zabezpečit realizaci asanačních prací v areálu této stanice a jeho okolí k odstranění havarijního znečištění podzemních vod a horninového prostředí. Provozovateli byla rovněž uložena povinnost o průběhu asanačních prací inspekci pravidelně informovat.

Proti tomuto rozhodnutí podal provozovatel dopisem ze dne 26.8.1996 odvolání, ve kterém s uloženou pokutou nesouhlasí. Ministerstvo životního prostředí, územní odbor pro královéhradeckou oblast (dále jen "ministerstvo"), pak rozhodnutím ze dne 20.11.1996 odvolání částečně vyhovělo a rozhodnutí inspekce změnilo tak, že podniku byla uložena pokuta ve výši 20.000,- Kč za neohlášení a bezprostřední neřešení havarijního znečištění horninového prostředí a podzemních vod v souladu s ustanovením § 26 vodního zákona a § 8 a 12 vyhlášky MLVH ČSR č. 6/1977 Sb. Druhou část sankce ve výši 50.000,- Kč za porušení ustanovení § 25 vodního zákona a § 2 vyhlášky č. 6/1977 Sb., spočívající v neoprávněném nakládání s látkami škodlivými vodám, ministerstvo zrušilo. Dále ministerstvo zrušilo nápravná opatření, kterými byla uložena povinnost zabezpečit čerpací stanici v souladu s právními předpisy proti úniku ropných látek do horninového prostředí, podzemních vod a povrchových vod a povinnost pravidelně o průběhu sanačních prací informovat. První z uvedených opatření bylo splněno realizací rekonstrukce čerpací stanice a druhá povinnost "není opatřením k nápravě zjištěného stavu ve smyslu ustanovení § 27 vodního zákona".

Společnost A., která nebyla účastníkem řízení, podala návrh na nařízení obnovy řízení ukončeného rozhodnutím ministerstva vydaným v odvolacím řízení. Společnost zejména namítla nedostatečné zjištění skutkového stavu, tedy rozsahu znečištění horninového prostředí a podzemních vod. Tyto nedostatky se odrazily ve formulaci nápravného opatření, kterým byla podniku uložena povinnost zajistit sanaci areálu čerpací stanice a jeho okolí. Nápravné opatření bylo podle názoru společnosti formulováno velmi obecně a nejasně, a není tudíž možné s určitostí zjistit rozsah uložené povinnosti a rovněž vyhodnotit účinnost takového opatření. Společnost neměla možnost tyto námítky ve správním řízení uvést, neboť vodohospodářské orgány jí, jako vlastníku sousedního pozemku, neumožnily řízení se účastnit. Poslední námitka společnosti směřuje k dosud neukončenému řízení o zastavení provozu čerpací stanice, které bylo zahájeno spolu s řízením o uložení pokuty a nápravných opatření. Společnost požádala o přijetí příslušných opatření proti nečinnosti vodohospodářského orgánu, neboť od zahájení řízení v roce 1996 nebyl schopen řízení ukončit.

Ministerstvo rozhodnutím ze dne 18.12.1998 obnovu řízení nepovolilo. Dospělo především k závěru, že společnost nebyla účastníkem v daném správním řízení, a nemůže se tudíž úspěšně domáhat nařízení obnovy řízení. Vlastníci okolních pozemků, včetně společnosti, nebyli rozhodnutím o uložení pokuty a nápravného opatření dotčeni na svých právech a právem

chráněných zájmech. V případě uložení nápravného opatření byla založena pouze obecná povinnost asanace v areálu čerpací stanice a jejím bezprostředním okolí. Tímto nápravným opatřením nebyly uloženy žádné konkrétní povinnosti, neboť asanace mohla být realizována různými způsoby, přičemž každý konkrétní způsob asanace vyžaduje následně konkrétní správní a technický postup. V daném případě bylo zvoleno čerpání kontaminované podzemní vody, které bylo podniku povoleno okresním úřadem rozhodnutím ze dne 11.9.1996. V rámci tohoto povoloovacího řízení mohla společnost své námitky uplatnit. Další podstatnou skutečností je, že společnost nabyla vlastnické právo k sousednímu pozemku na základě rozhodnutí vydaného Katastrálním úřadem Ústí nad Orlicí ve stejný den jako prvoinstanční rozhodnutí inspekce o uložení nápravného opatření. Dále ministerstvo konstatovalo, že společnost nepředložila jediný důkaz prokazující, že se domáhala postavení účastníka řízení. Podle názoru ministerstva z formulace podnětu vyplývá závěr, že společnost požadovala informace o rozsahu znečištění a posouzení účinnosti asanace. Další překážkou pro nařízení obnovy řízení je uplynutí tříměsíční subjektivní lhůty vyplývající z ust. § 63 odst. 3 správního řádu, podle kterého lze návrh na povolení obnovy řízení podat ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy se účastník dozvěděl o důvodech obnovy. Společnost o skutečnostech, které uvedla jako důvod obnovy, tedy o kontaminaci svého pozemku, věděla již 24.6.1998. Ministerstvo ani neshledalo, že by byly dány další podmínky pro nařízení obnovy řízení.

Proti tomuto rozhodnutí podala společnost dopisem ze dne 18. ledna 1999 rozklad, v němž mimo jiné tvrdí, že ministerstvo nesprávně posoudilo postavení společnosti z hlediska účastenství v příslušném řízení.

Ministr podle § 59 odst. 2 správního řádu rozklad zamítl a rozhodnutí ministerstva ze dne 18. prosince 1998 potvrdil.

Z odůvodnění:

V případě správního řízení vedeného s provozovatelem a ukončeného uložení pokuty a nápravného opatření se jedná o opatření, která nesměřují k ochraně soukromých zájmů jednotlivých subjektů, ale k ochraně veřejného zájmu spočívajícího v ochraně podzemních vod. Z tohoto důvodu nemohli být majitelé sousedních pozemků účastníky příslušného správního řízení, protože v daném řízení nebyla jejich práva či právem chráněné zájmy přímo dotčeny ve smyslu ustanovení § 14 správního řádu. Pokud jde o námitku, že nápravné opatření bylo uloženo příliš obecně, je třeba konstatovat, že tento postup je podmíněn tím, že ke zpřesnění nápravného opatření po technické stránce lze přistoupit až v okamžiku, kdy jsou zjištěny a ověřeny místní podmínky pro jeho další provádění. Teprve v okamžiku, kdy jsou tyto podmínky známy, je možné obsah sanačních prací a tedy nápravného opatření blíže specifikovat. K realizaci takto podrobněji vymezených sanačních prací pak bude třeba povolení příslušného orgánu státní správy vydávaného ve správním řízení. Zde mohou být vlastníci okolních pozemků účastníky, budou-li splněny podmínky ust. § 14 správního řádu, popřípadě speciální právní úpravy, bude-li se na daný případ vztahovat.

č. 2/2000

Vodovodní a kanalizační přípojky

k § 38 odst. 2 zákona č. 138/1973 Sb., o vodách (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů

k § 2a vyhlášky MLVH č. 144/1978 Sb., o veřejných vodovodech a veřejných kanalizacích, ve znění vyhlášky MLVH č. 185/1988 Sb., kterou se mění a doplňuje vyhláška č. 144/1978 Sb., o veřejných vodovodech a veřejných kanalizacích

Vodní zákon v ustanovení § 38 odst. 2 vylučuje vodovodní přípojky a kanalizační přípojky z okruhu staveb, které jsou považovány za vodohospodářská díla. Na daný případ se nevztahují ani výjimky z tohoto ustanovení uvedené v § 2a vyhlášky o veřejných vodovodech a veřejných kanalizacích. Stavbu takových přípojek proto nelze povolit podle ustanovení § 9 vodního zákona. K jejich povolování je příslušný obecní stavební úřad.

(Rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 22. 11. 1999, č.j. M/100646/99, SRK/576/R-906/99)

Dne 9.10.1996 vydal magistrát statutárního města (dále jen "magistrát"), společnosti s r.o. (dále jen "společnost"), jako vodohospodářský orgán povolení podle ustanovení § 9 zákona č. 138/1973 Sb., o vodách (vodní zákon), k výstavbě vodohospodářského díla, jmenovitě vodovodního řadu a oddílné kanalizace pro 24 rodinných domů.

Dne 13.11.1996 podala společnost žádost o změnu uvedeného povolení, na základě které vydal magistrát dne 18.11.1996 rozhodnutí, kterým změnil rozhodnutí ze dne 9.10. tak, že povolená stavba byla rozšířena o odbočku vodovodu, odbočku splaškové a odbočku dešťové kanalizace.

Ministerstvo životního prostředí, územní odbor pro brněnskou oblast (dále jen "ministerstvo"), zahájilo dne 21.5.1999 z vlastního podnětu řízení o přezkoumání rozhodnutí magistrátu ze dne 13.11.1996 mimo odvolací řízení podle ustanovení § 65 správního řádu. Důvodem pro zahájení řízení byla skutečnost, že magistrát rozhodoval o povolení části vodovodní přípojky a částí kanalizačních přípojek jako nepříslušný orgán státní správy.

Ministerstvo rozhodnutím ze dne 2.8.1999 v úvodu uvedené rozhodnutí magistrátu ze dne 18.11. zrušilo. Dospělo totiž k závěru, že se v daném případě skutečně jednalo o kanalizační a vodovodní přípojky a ty nejsou podle ustanovení § 38 vodního zákona a § 2a odst. 2 a 4 vyhlášky o veřejných vodovodech a veřejných kanalizacích vodohospodářským dílem. K jejich povolení je příslušný obecní stavební úřad a nikoliv vodohospodářský orgán jako speciální stavební úřad. Rozhodnutí magistrátu ze dne 18.11.1996 bylo vydáno nepříslušným správním orgánem, a tudíž v rozporu se zákonem.

Proti rozhodnutí ministerstva podaly dopisem ze dne 20.8.1999 rozklad tři dotčené fyzické osoby, které žádají, aby zrušené rozhodnutí magistrátu zůstalo v platnosti a namítají nezákonnost rozhodnutí ministerstva a žádají o jeho zrušení. Odvolatelé především poukazují na to, že rozhodnutím magistrátu nebyly povoleny přípojky, jak uvádí ministerstvo, nýbrž odbočky, k jejichž povolení byl magistrát příslušný.

Ministr podle § 59 odst. 2 správního řádu rozklad zamítl a rozhodnutí ministerstva ze dne 2.8.1999 potvrdil.

Z odůvodnění:

Odvolatelé se mylně domnívají, že se v daném případě nejedná o přípojky, ale pouze o odbočky hlavních řadů. Ministerstvo v odůvodnění svého rozhodnutí správně dovodilo, že rozsah změny stavby povolený zrušeným rozhodnutím magistrátu umožňuje klasifikovat tuto změnu pouze jako kanalizační a vodovodní přípojky, byť dosud neexistuje objekt, který má být těmito přípojkami na hlavní řady napojen. Vodní zákon v ustanovení § 38 odst. 2 vylučuje vodovodní a kanalizační přípojky z okruhu staveb, které jsou považovány za vodohospodářská díla. Na daný případ se nevztahují ani výjimky z tohoto ustanovení uvedené v § 2a vyhlášky o veřejných vodovodech a veřejných kanalizacích. Magistrát tedy nemohl povolit stavbu těchto přípojek podle ustanovení § 9 vodního zákona, protože se nejedná o vodohospodářská díla. Podle ustanovení § 139b zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, se v případě kanalizačních a vodovodních přípojek jedná o jednoduché stavby, k jejichž povolování je příslušný obecní stavební úřad a nikoliv speciální stavební úřad, v daném případě vodohospodářský orgán.

č. 3/2000

Prominutí povinnosti doplatit poplatků za znečištění ovzduší z důvodu zásahu vyšší moci

k § 8 odst. 5 zákona ČNR č. 389/1991 Sb., o státní správě ochrany ovzduší a poplatcích za jeho znečištění, ve znění pozdějších předpisů

Ustanovení § 8 odst. 5 zákona o státní správě ochrany ovzduší a poplatcích za jeho znečištění zakládá formulací své poslední věty, že totiž při nedodržení podmínek odkladu rozhodne orgán ochrany ovzduší o povinnosti poplatků doplatit, prostor pro správní úvahu vedoucí k logickému a přiměřenému uvážení povinnosti doplatku. Součástí této správní úvahy musí být i zvážení případného zásahu vyšší moci, jehož důsledky nemohl provozovatel příslušného zdroje ani předvídat, ani ovlivnit.

(Rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 24. 5. 1999, č.j. M/100242/99, SRK/212/P-803/99)

Česká inspekce životního prostředí (dále jen "inspekce") uložila podle ustanovení § 8 odst. 5 zákona o státní správě ochrany ovzduší a poplatcích za jeho znečištění teplárenské společnosti (dále jen "společnost") povinnost doplatit odloženou část platby poplatku za rok 1997 pro rekonstruované kotle. V odůvodnění rozhodnutí uvádí, že společnost nesplnila v plném rozsahu podmínky uložené dřívějším rozhodnutím inspekce, tj. ve stanoveném termínu dokončit retrofit kotlů na technologii fluidního spalování. Žádosti o posun termínu nevyhověla, protože posunutí termínu ve svém důsledku znamená pozdější odstavení dosud nerekonstruovaných kotlů a vyšší množství emisí znečišťujících látek do ovzduší.

Proti uložení povinnosti doplatit poplatků se společnost odvolala. Požadovala, aby bylo vyhověno její žádosti o prodloužení termínu pro odklad poplatků za rok 1997. V doplnění odvolání pak uvedla, že práce na ekologizaci kotlů probíhala v 1. polovině roku 1997 podle časového

harmonogramu. V druhé polovině roku však z důvodu mimořádných záplav, které postihly i výrobce kotlů, došlo k narušení časového harmonogramu výstavby fluidních kotlů. Toto prvotní narušení harmonogramu pak dále ovlivnilo dodávky a práce jiných subdodavatelů, a proto došlo k zahájení zkušebního provozu kotlů až po stanoveném termínu v průběhu 2. pololetí 1998.

Ministerstvo vyhovělo odvolání společnosti tak, že prominulo povinnost doplatit poplatek za rok 1997. Své rozhodnutí odůvodňuje zejména tím, že trvat na formálním naplnění skutkové podstaty (tj. nesplnění termínu) by bylo příliš tvrdé, a proto při svém posuzování vzalo v úvahu ustanovení § 55a zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "daňový zákon"). K časovému skluzu došlo totiž z důvodu povodní, tedy přírodních katastrof, bez vlastního zavinění provozovatele.

Inspekce podala podnět k přezkoumání uvedeného rozhodnutí ministerstva pro rozpor s ustanovením § 8 odst. 5 zákona o státní správě ochrany ovzduší a poplatcích za jeho znečišťování v tom smyslu, že toto ustanovení ukládá orgánu ochrany ovzduší rozhodnout při nedodržení podmínek odkladu o povinnosti poplatek doplatit. Inspekce dále spatřuje rozpor i s ustanovením § 55a odst. 1 daňového zákona. Z důvodu tvrdosti zákona lze prominout pouze příslušenství daně (poplatku), kterým odložená část poplatku není.

Ministr životního prostředí podle ustanovení § 55b odst. 4 daňového zákona nařídil přezkoumání rozhodnutí ministerstva, kterým byla prominuta povinnost doplatit poplatek.

Z odůvodnění:

Při rozhodování ministerstva vůbec nemělo jít o odstranění tvrdosti zákona, ale o správnou aplikaci ustanovení § 8 odst. 5 zákona o státní správě ochrany ovzduší a poplatcích za jeho znečišťování. Důvodem nesplnění podmínek (dodržení stanoveného termínu) rozhodnutí inspekce byl totiž zásah vyšší moci, jehož důsledky nemohla společnost ani předvídat, ani ovlivnit. Přitom zmíněné ustanovení zakládá formulací své poslední věty, že totiž při nedodržení podmínek odkladu rozhodne orgán ochrany ovzduší o povinnosti poplatek doplatit, prostor pro správnou úvahu vedoucí k logickému a přiměřenému uvážení povinnosti doplatku.

č. 4/2000

K omezení zpřístupnění informace z důvodu ochrany osobnosti

k § 8 odst. 1 písm. b) zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí

Omezit zpřístupnění informace z důvodu ochrany osobnosti nelze v případech, kdy se jedná pouze o zveřejnění identifikace subjektu podle správního spisu.

(Rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 15. 12. 1999, č.j. M/100716/99, SRK/498/R-875/99)

Ministerstvo podle ustanovení § 8 odst. 1 písm. b) zákona o právu na informace o životním prostředí odepřelo vyhovět žádosti občanského sdružení o zpřístupnění informace ve smyslu § 6 odst. 6 téhož zákona o jménech, příjmeních a adresách fyzických osob, kterým ministerstvo udělilo výjimku ze základních podmínek ochrany k chovu medvěda hnědého, informace o počtu medvědů hnědých chovaných těmito osobami a informace o adresách, na nichž jsou medvědi chováni v případech, že jsou chováni na jiné adrese, než je adresa chovatele. Ministerstvo v odůvodnění rozhodnutí uvádí, že podle § 8 odst. 1 písm. b) zákona je správní orgán povinen zpřístupnění informací odepřít, pokud to vylučují předpisy o ochraně osobních nebo individuálních údajů nebo o ochraně osobnosti. Zákon v tomto ustanovení odkazuje na občanský zákoník, který v § 11 stanoví, že fyzická osoba má mimo jiné právo na ochranu soukromí, svého jména a projevu osobní povahy. Sdělení jmen, příjmení a adres fyzických osob bez jejich vědomí a souhlasu jiným osobám, by bylo podle názoru správního orgánu porušením tohoto ustanovení. Chov zvířat fyzickými osobami považuje správní orgán za jejich soukromou záležitost. Proto má správní orgán za to, že rovněž zpřístupnění informace o počtu chovaných medvědů hnědých by znamenalo porušení § 11 občanského zákoníku. Ministerstvo dále poukazuje též na úpravu obsaženou v Listině základních práv a svobod. Podle čl. 7 odst. 1 Listiny je zaručena nedotknutelnost osoby a jejího soukromí. Podle čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny má každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života a před neoprávněným zveřejňováním údajů o své osobě. Aby údaje o fyzických osobách mohly být zveřejněny, musel by tak výslovně stanovit zákon. Zákon o právu na informace o životním prostředí zveřejňování těchto údajů neumožňuje, a proto by jejich poskytnutí bylo v rozporu nejen s tímto zákonem a s občanským zákoníkem, ale i s Listinou.

Proti tomuto rozhodnutí podalo občanské rozhodnutí rozklad, v němž zejména namítá, že se v daném případě jedná o informace obsažené ve správních rozhodnutích o povolení výjimek ze zákazů u zvláště chráněných živočichů. Požadovaná informace měla sloužit ke zjištění v jakých podmínkách zvířata žijí a jaký je rozsah jejich týrání. Namítá, že předmětem práva na soukromí v užším smyslu jsou skutečnosti osobního soukromí neboli skutečnosti soukromého života. Jméno a adresa nemůže být skutečností osobního soukromí, neboť jde o skutečnosti, které lze běžně získat z veřejně dostupných zdrojů (telefonní seznam, obchodní rejstřík). Dále uvádí, že odkaz napadeného rozhodnutí na porušení práva na jméno je právně irelevantní, neboť k porušení práva na jméno by došlo až tehdy, kdyby fyzická osoba užívala jméno jiné fyzické osoby. Poukazuje dále na to, že předmětem práva na projevy osobní povahy jsou osobní písemnosti, nikoliv právní podání, popř. návrhy na zahájení řízení o udělení výjimky podle zákona ČNR č. 144/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů. Vyslovuje názor, že argumenty uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí ministerstva jsou v rozporu s pojetím práva na ochranu osobnosti a způsobují jeho nezákonnost.

Ministr životního prostředí podle § 59 odst. 2 správního řádu změnil rozhodnutí ministerstva tak, že výrok rozhodnutí zní v tom smyslu, že se žádosti občanského sdružení o zpřístupnění informací vyhovuje.

Z odůvodnění:

V daném případě jde o zpřístupnění informace, která byla obsahem správního řízení ve smyslu ustanovení § 2 odst. 6 zákona o právu na informace o životním prostředí. Zde nejde aplikovat ustanovení § 8 odst. 1 písm. b) tohoto zákona, které umožňuje odepřít zpřístupnění informace ze stanovených důvodů, mimo jiné i z důvodu ochrany osobnosti. O omezení zpřístupnění informace

z důvodu ochrany osobnosti nejde v případech, kdy se jedná pouze o zveřejnění identifikace subjektu podle správního spisu. Zákon o právu na informace o prostředí je koncipován široce a podle ustanovení § 10 odst. 2 má každý právo nahlížet do správních spisů.

V Praze dne 4. ledna 2000

JUDr. Jiří Šembera, CSc., v.r.
ředitel sekretariátu rozkladové komise

4.

SDĚLENÍ – Redakční sdělení o doplnění obecně závazných právních předpisů a resortních předpisů uveřejněných ve Věstníku MŽP č. 1/2000

Níže uvedené doplnění je prováděno dodatečně, vzhledem k tomu, že předmětné předpisy nebyly v době redakční uzávěrky Věstníku MŽP č. 1/2000 ještě publikovány ve Sbírce zákonů ČR.

1. V oddíle B – jednotlivé složky, části VII. Odpadové hospodářství, písmeno a)

první řádek textu na str. 22 správně zní:

“Zákon o odpadech, ve znění zákona č. 167/1998 Sb., a zákona č. 352/1999 Sb. – 125/1997 Sb.

Sedmý a osmý řádek textu na str. 22 správně zní:

“Vyhláška Ministerstva životního prostředí, kterou se vydává Katalog odpadů a stanoví další seznamy odpadů (Katalog odpadů), ve znění vyhlášky Ministerstva životního prostředí č. 334/1999 Sb.” – 337/1997 Sb.

2. V oddíle B – jednotlivé složky, části IX. Nakládání s chemickými látkami, písmeno a)

první řádek textu na str. 26 správně zní:

“Zákon o chemických látkách a chemických přípravcích a o změně některých dalších zákonů, ve znění zákona č. 352/1999 Sb.” – 157/1998 Sb.

3. V oddíle B – jednotlivé složky, části V. Lesní hospodářství, písmeno b)

se ruší první položka na str. 20 a nahrazuje se textem tohoto znění:

“Směrnice č. 8/1999 Ministerstva životního prostředí č.j. M/200524/99 ze dne 21. prosince 1999 o služebních stejnokrojích” – Věstník MŽP č. 2/2000

4. V oddíle B – jednotlivé složky, části X. Prevence závažných havárií, písmeno a)

se ruší řádek 5 a 6 na straně 27 a nařízení vlády a vyhlášky Ministerstva životního prostředí zní:

Nařízení vlády, kterým se stanoví způsob hodnocení bezpečnostního programu prevence závažné havárie a bezpečnostní zprávy, obsah ročního plánu kontrol, postup při provádění kontroly, obsah informace a obsah výsledné zprávy o kontrole – 6/2000 Sb.

Vyhláška Ministerstva životního prostředí, kterou se stanoví rozsah a způsob zpracování hlášení o závažné havárii a konečné zprávy o vzniku a následcích závažné havárie – 7/2000 Sb.

Vyhláška Ministerstva životního prostředí, kterou se stanoví zásady hodnocení rizik závažné havárie, rozsah a způsob zpracování bezpečnostního programu prevence závažné havárie a bezpečnostní zprávy, zpracování vnitřního havarijního plánu, zpracování podkladů pro stanovení zóny havarijního plánování a pro vypracování vnějšího havarijního plánu a zpracování informací určených veřejnosti a postup při zabezpečování informování veřejnosti v zóně havarijního plánování – 8/2000 Sb.

JUDr. Karel Skříček, v.r.

ředitel odboru právního a řízení státní správy

Vydává Ministerstvo životního prostředí, Vršovická 65, 100 10 Praha 10 - Vršovice, telefon (02) 6712 1111 | Vedoucí redaktor JUDr. Jan Příbyl | Lektoruje: PhDr. Petr Galuška | Administrace a objednávky: Vydavatelství a nakladatelství Práce, s.r.o., PP 747 Václavské náměstí 17, 112 58 Praha 1, tel.: 02/33 37 47 80, fax: 809 835 | Roční předplatné Sazba: Bohuslav Křeček, polygrafická činnost | Vytiskla tiskárna PB tisk Příbram | Vychází 12 x ročně | Podávání novinových zásilek povolila Česká pošta, státní podnik, odštěpný závod Praha č.j. 6515/99 - P ze dne 24. 9. 1999 | Hlavní distributor: ALQ plus, s.r.o. **ISSN 0862-9013**